

Zebulon Dudora félénken bemutatja:

A bolygó hol van, mi?

- című hányrészes szájensz fákksön nemnovelláját

Nomosht - mondta Karolix, azon a kiszámíthatóan okostalan orgánumán.

Nomármosht - folytatta - idéznék egyet itten Mitrákulusztól, tuggyátok ki az, igaz? Nem kell mondanom..?

Nem kapott választ, ezért ugyanazt csinálta, mintha kapott volna: nem érdekelte, mondta tovább. Wóáyer nem szólt, csak nézett maga elé, nem akarta megismételni azt az unásig ismételt lózungot, miszerint boldogok a lelki segédek. Inkább sarkonperdült, és az antigravitációs elemlámpájával ellökte magát az üstökös felületétől.

Csillagnapok óta csak járkált Halley-ről Pélyre(ez egy viszonylag friss, XXI. századi felfedezésű üstökös), hogy meglelje a lényt, aki képes a világegyetemet megmenteni a B.L. sorolásától. B.L. az egyetlen és mindent meghatározó lény a világmindenségben, aki kénye-kedvére sorolja a létező entitásokat.

Wóáyer hát gondolkodóba esett: vagy felhagy a kereséssel, s inkább hirdetést ad fel az univerzum legnépszerűbb elméletében, a Napi bummban, vagy vírusmarketinggel oldja meg a feladatot. Ehhez nem volt másra szüksége, mint egy medveállatkára, ami köztudottan képes végigutazni az űrön mindenféle védőfelszerelés nélkül, és nem is igen akadékoskodik, mert a medveállatka, szemben az igazi, bazi nagy állat medvékkel, beéri egy paranccsal, és pár fotonnal. A terve az volt, hogy betanítt egy ilyen csöpp lényt, hogyan tartsa mancsában a picuri mikrofont, meg hogy kapcsolja be a mini erősítőt, hogy hallják a lények világszerte a mémet, amit terjesztene. Arra is gondolt Wóáyer, hogy egy német jobban terjesztené a mémet, de Karolix jutott eszébe, és az ő intellektuális nevetése, így elment a kedve a hülye poénoktól. A németek egyébként is kimenekültek évszázadokkal azelőtt az Öreg Bolygóról, hogy Karolix nemzetsége átvette volna a hatalmat. Ez egy másik történet, a lényeg csak annyi, hogy a hatalomátvétel után az Öreg Bolygó olyanná vált, mint egy, a maga kiszámíthatatlanságában alacsony hibaszázalékkal dolgozó, tökéletesen random algoritmus. Az algáknak nincs ritmusérzéke, erről ennyit.

Wóáyer tudta, hogy a medveállatka a ravasz 17 pillanatára él csupán, legalábbis fogságban. Bekapcsolta hát agyában a fifika turbót, amit még akciósan épített be neki az előző probiotikus barátnője, amikor azt olvasta az univerzum második legnépszerűbb elméletében, a Bee Blue-jában hogy a rafinált férfiak jobbak az ágyban. Bee egy híres, ugyancsak XXI. századi hangaktivátor, Sting leszármazottja volt.

Fifika turbó fényt hozott a kreativitás pangó csöndjébe: el kell hitetni medveállatkával, hogy ő a megváltója. Először is, ajánl neki egy rövidebb nevet: macilény. Aztán már a markában lesz. Igenám, de kezében egyelőre nem volt egy árva kvantumrészcseke sem, nemhogy egy komplett macilény. Kétségbe nem esünk, megoldást keresünk - hajtogatta magában, ahogy az öreg indiánmadártól, Ó Rigótól tanulta.

Be is ugrott neki egy régi cimbi, a Tejút 42-ből. Porosz Csillag volt az, a dögös hangú matator. A matatorok több nemzetségen át viselték el egymást, mire kiérdemelték saját címüket. Nemzedékeken átívelve matatni, kaparni, küszmögni -ez a hivatásuk.

Az öreg Porosz kálvinista volt annakidején, lassan, bizonytalanul lépkedve küzdött a Kálvin tér nevének nem átkereszteléséért.

Node Wóáyer mindez idegen hagyta, egy olyan állapotban, ahol feszült vagy és ismeretlen. Tudta, Csillag az egyetlen, aki képes macilényt befogni. A macilények sokat rádióamatőröknek, s ő tudta a módszert a befogásukra. Nem kellett mást tennie, mint befogni.

- Fogd már be! - Üvöltötte Wóáyer.

Mivel semmi dolga nem volt, még örült is, hogy végre leköpi a figyelmét. Bár néha betéblábolt a nanoablakon a mindig alfázó Agykon, és kizökkentette koncentrációjából. Ekkor csak annyit bírt mondani dühösen: Troll!

Csillag végül előállt a Far bával, aki a napszélárnyékban éldegélő kövér seggű bácsi volt. Az ő fenekében élt-éldegélt-dült-dülöngélt-gyúlt-külön élt egy medveállatka.

- No macilény, höhő, mi, aszongyahogy, nougye, vájjá má, mondhassuk?

Wóáyer ekkor döbbenetesen vette észre, hogy Karolix besurrant az elméjébe, az ócska szabotázsvarrás trükkel. Wóáyer el akarta varrni a szálakat, de Karolix felfejtette idő, azaz a világmindenség keletkezése előtt. Így kapott Wóáyer heveny tengeren hánykódó gondolatgondolat, míg egy jóindulatú trójai vírus, a balgafaló meg nem tisztította elméjét.

Csillag ránézett:

- Csak nem gondolod, hogy macilénynek fogod hívni?

Wóáyer összeráncolta köldökét, nagyot sóhajtott, és dühében megbocsátott.

- Előre bocsátok - mondta - ily premissza lettem, 'ki voltam posztmissza.

- Mindent vissza, mindent vissza! - Kiabáltak a herevizionisták, csoportosan gyülekezve jogaralakzatban a Szíriusz koronája alatt.

Csillag felé fordult: - Wóji, tégy, ahogy jónak látsz, én leveszem rólad a kezem..

- Akartam is kérni.. - Mondta erre kissé sértődötten Wóáyer - mert a kezed felizgat, és én higgadt szeretnék maradni, a kurva életbe is már!

- Na gyere macilény - mondta medveállatkának - most pedig felmémezlek!

Amit elmondott a kis hírvivőnek, az nem volt szürke, kifejezetten színes mém volt.

Mindenki emlékszik, Wóáyer miért is keresett magának örülten hírvivőt, ugye?

Hát persze, hogy nem. Ez a történet nem embereknek készült. Az emberi agy csökevény csupán; az univerzum szénhidrát-alapú kísérletének egy hibbant mókája.

No jó, elmondom. Tehát egy megmentőt kellett volna előkeríteni a Föld alól, felől, mellől, bárhonnan az űrből, hogy elkerüljük B.L. sorolását.

Akit ő sorol, annak napjai meg vannak számlálva. Az tudja, hány napos.

Akit nem sorol, annak fogalma sincs.

Macilény elindult hát a súlyos kommunikációs csomaggal, hogy terjessze, mint ígét, s hogy a meló végeztével ledobja az ígát. Meg szeretett volna már egy bigét, egy medvelibát.

Ajjaj, Gexty beleköpött a lébe. El, el, el, hess innen, te csiriz-szájú múmzlegény!

Hogy értsd, Gexty veszélye leselkedik, mióta a már emlegetett XXI. század oly dicső véget ért, s az Öreg Bolygó lakosai meg nem tették 'Köll tő, Fejedelem?'-nek.

Naprendszerek garmada küzd e hévvel, pedig idősebbek jó pár évvel...

Neeeee, jaj, hess, fuss!

Macilényhez visszamászva, úgy tűnt, megtalálja az ideális fickót, 'ki megmenti az élő és élettelen világ-népet. Mint a mesében, jelentkezett egy impulzív archarcos, Se-ten-se-kedd-se-

the. Azt mondta, nála van a tudás fája, B.L.-t jól lealázza, magmát fúj szemébe, tojást üt fejére, a bölcsek kövét meg lenyeli, és rászarja. Jaj, párdon, szórja. Most Vulgix lépett májamba. Szóval Se-ten-se-kedd-se-the magabiztosan várt a vértre, amivel nekimehet a szörnynek, de macilény förmedt:

- Hohó, a nagy, látom, van benned agy, de ész, az van-e?

- Az van, te lény, hogy ami nincs, az a remény!

Azzal fogta magát, mint meletet a kabát, és odébb élt eggyel.

Macilény pechhel kacérokodott, ám hogy kedvét ne szegje e gyenge jelölt, unalmában lazításképp három neutront leölt.

Már éppen ontotta volna egy kis árva elektron vérét, mikor látja, hogy jelentkezőként ott áll BBBT, azaz Blues Band-i Boy Tár, az egyszemélyes fiúzenekar.

- Nicsak Boy Tár, mivel készülsz ölni ellent?

- Hát azzal - mondja donáldrágó hangján - hogy majd nézek rá bambán, és lehozom intergalaktikus mandarin-cikkben, hogy B.L.-t ki vert (-a szerk.).

- Ejjjjjjjjjj te Bandból jövő, ez nem hideg, ez nem menő! - Mondja maci zárt fogsorral, csettint lábbal, szippant orral. Így lett flekken flekk helyett, Boy Tár szépen arrébb pengett.

Medveállat komor képpel nézi a végtelent, hogy merre lejt vajon, ott tán jobban összegyűlik a sok vállalkozó létalany. Már éppen odalépett a teleportáshoz, hogy engedné be őt az univerzió másik végébe, amikor megjelent, hipphopp (rocker létére) Pitz Úr.

Megivott egy goose tea-t, sóhajtott egy 'Pap, ó!'-t, s materialista hittel, meg se kérdezve macilényt, vette célba a tahót.

B.L. nem várt rá, azt hitte végzett, nincs több jelölt, mehet meccs nélkül sorolni, de lám, a végzet bekopogott odvába. Egy fekete lyukban lakott, ami nagyon előnyös, nem kell sokat puceválni. Mindent beszív: kozmikus pornak esélye sincs a félfára szállni.

B.L. kinéz: - Ki e vitéz, és milyen Pitz, ez egy vicc?

- Persze - mondja P. Úr - tudom, mi a téma, lehívtam az infót a központi agyból, még ha nem is tűnök ellenfélnek. Nyugger van B.L., ellenem nincs ellenméreg!

- Nem mész haza, sorollak! -Szólt B.L. ugrásra kész szájjal.

- Ehháháháhihahaha! - Pitz csöppet sem laza, annál inkább agybamászó kacajával a fluxuscsóvát ráeresztő B.L. vérét szívja.

- Így dulakodtak egy ideig, míg rájöttek, hogy a lyuk küszöbén időben gondolkodni vétek, tehát időtlenül küzdhetnek itt, nem lesz ennek vége, mikor egyszer csak megjelent Behányta Pozitívra néne.

B.L. dobbant lábával négyet: ez nem fair, a döbbenet béget!

A világ minden sarkából érkeznek a hősök, nyugat felől Káosz, kelet felől Fönök, a kérdés persze fennáll, hogy ki az égtáj atyja, ha a világűrnek nincsen egy baromi nagy Napja.

Szóval összeforrt a prolik végtelen haragja, B.L. most magáét hiperbruttó megkapja.

Nem sorol ő többé, nem lesz ilyen hiba, visszabújik lyukba a gonosz, nagy Bóv Liba!